

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/193/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117216554
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117216554.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: I. I., T.. XX.XX.XXXX, U. H. C. R. XX, XXX XX C., zastúpenej ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubáňho 16, 811 04 Bratislava,, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 700 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 27. 09. 2018, č. k. 19Csp/153/2017-59 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom, rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi 700 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. P r i z n á v a žalobkyňi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením“.

2. Rozhodnutie právne posúdil ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 15. 11. 2009 uzavretá zmluva o úvere číslo XXXXXXXXXXXX vo výške úverového limitu 1 493,73 Eur, počet splátok 30 s mesačnou splátkou 91,28 Eur. Žalobkyňa mala vrátiť žalovanému celkom sumu 2 738,40 Eur. V zmluve bola uvedená RPMN 68,25 %, ročná úroková sadzba 68,83 %. Žalovaný predložil kartu klienta zo dňa 18. 05. 2015, podľa ktorej žalobkyňa splatila na zmluvu číslo XXXXXXXXXXXX sumu 2 091,54 Eur a poskytnutá jej bola suma vo výške 726,05 Eur. Žalovaný si pri uzatvorení zmluvy okamžite započítal poplatok 147,88 Eur, ktorý vyplýval zo služby, ktorou je možnosť odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok, teda žalobkyňa ešte ani nevyužila takúto službu a už ju zaplatila. Žalobkyňa voči žalovanému podala na súde žalobu, na základe ktorej Okresný súd Prešov vydal dňa 29. 10. 2015 rozsudok pod sp. zn. 19C/45/2014, ktorým určil, že vyššie uvedený poplatok, ktorý dojednáva žalovaný so spotrebiteľmi je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, zároveň zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 365,49 Eur. V rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. 02. 2017, č. k. 6Co/37/2016-111, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 29. 10. 2015, č. k. 19C/45/2014-87, odvolací súd konštatuje, že sa stotožnil so záverom súdu prvej

inštancie vo vzťahu k neprijateľnosti zmluvnej podmienky a nevidí dôvod na odklon od právneho záveru vyjadrenom v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove v obdobných právnych veciach samotného žalovaného (sp. zn. 20Co/99/2014, 8Co/227/2015). Ďalej konštatoval, že súd prvej inštancie sa správne zaoberal výškou úroku z úveru, ktorý činí 68,83 % ročne. Pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad jeden rok do piatich rokov v roku 2009 bežný úrok predstavoval 12,56 % p. a. a z toho je zrejmé, že žalovaným požadovaný úrok bol v danom prípade 5-násobne vyšší ako úrok, za ktorý za obdobných podmienok banky úver poskytovali. Druhoišťančný súd považoval za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver s úrokmi viac ako 5krát prevyšujúcimi priemerné úroky porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Žalovaným požadovaný úrok 68,83 % ročne z úveru spôsobil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov úverovej zmluvy, a preto pokiaľ žalobkyňa plnila úroky odporujúce dobrým mravom na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré musí žalobkyňa vrátiť (§ 451 ods. 2, § 457 Občianskeho zákonníka). Žalobkyňa na základe toho podala predmetnú žalobu o primerané finančné zadosťučinenie, nakoľko vo veci existuje rozhodnutie, ktoré vyslovilo porušenie práva v súvislosti so zmluvou číslo XXXXXXXXXX zo dňa 15. 11. 2009. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmet sporu má spotrebiteľský charakter, preto pri uplatnenom nároku na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle citovaného ustanovenia postačuje samotná hrozba ujmy. Konaním žalovaného bolo porušené právo žalobkyne ako spotrebiteľa a toto bolo spôsobilé prívodiť jej ujmu, pričom tento stav bol riadne preukázaný v konaní pred Okresným súdom Prešov, sp. zn. 19C/45/2014. S ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde je priznanie žalobkyňou žiadaného finančného zadosťučinenia v predmetnom konaní plne dôvodné. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia súd prihliadol k tomu, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným úverovú zmluvu, v ktorej bol dohodnutý úžerný úrok. Navyše žalovaný žalobkyňu podsunul aj dohodu o možnosti odkladu splátok v rozpore so spotrebiteľskou legislatívou a týmto konaním súhrne sa na jej úkor obohatil o sumu 1 365,49 Eur, ktorú by nikdy nebol žalovaný žalobkyňu dobrovoľne vydal, pokiaľ by sa tento svojho nároku nebola žalobkyňa domáhala v konaní 19C/45/2014. Je nepredstaviteľné, aby akýkoľvek spotrebiteľ prejavil ochotu a súhlasil s takým úžerným úrokom a s takou neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keby nebol k tomu donútený finančnou tiesňou a inými nepriaznivými životnými okolnosťami, ktoré spôsobili, že bol donútený prijať finančné prostriedky za takýchto nevýhodných podmienok. Pokiaľ sa teda žalobkyňa v predmetnom konaní domáha primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 700 Eur, súd ho považoval vzhľadom na okolnosti prípadu za primerané a jej nároku v celom rozsahu vyhovel. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 a § 262 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný namietajúc, že záver súdu prvej inštancie o výške nároku na finančné zadosťučinenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a je nepreskúmateľné. Z rozsudku nevyplýva ani taká základná skutočnosť akou je označenie práva, ktoré bolo porušené a ktorého porušenie bolo v konaní preukázané. Jediná zmienka uvádzaná súdom je vo všeobecnej neurčitej a nepreskúmateľnej rovine o rozpore so spotrebiteľskou legislatívou. Takýto postup a odôvodnenie rozsudku odporuje zákonu, pretože ten v zmysle § 220 ods. 2 CSP, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vyžaduje presné určenie a označenie porušeného práva ustanoveného s cieľom ochrany spotrebiteľa. Ide o základnú podmienku v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, od ktorej závisí preskúmateľnosť rozhodnutia, čo do základu priznaného nároku, ale aj jeho výšky. Všeobecné konštatovanie súdu o tom, že má byť výška zadosťučinenia primeraná, nepostačuje, keďže súd nekonštatuje ani to, k čomu má byť neprimeraná. Aj keď výška primeraného zadosťučinenia je vecou úvahy súdu, táto nemôže byť ani svojvoľná, ani nepreskúmateľná. Naopak musí sa opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Primeranosť zadosťučinenia sa musí vzťahovať ku konkrétnemu skutkovému stavu a záveru o porušení práva určeného na ochranu spotrebiteľa. Ak však toto porušenie práva z rozsudku nevyplýva, potom nie je možné preskúmať ani postup súdu pri rozhodovaní o výške nároku. Odvolateľ na záver navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok vo veci samej, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

7. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

8. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

9. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom bola dňa 15. 11. 2009 uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bola žalobkyňi poskytnutá čiastka revolvingu 726,05 Eur s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 68,83 % p. a.. Žalovaný si hneď po uzavretí zmluvy započítal poplatok 147,88 Eur. Uvedený poplatok vyplýval zo služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru. Podľa karty klienta žalobkyňa za poskytnutý úver 726,05 Eur zaplatila celkom 2 091,54 Eur.

10. Dňa 16. 05. 2014 podala žalobkyňa na súde žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a o vydanie bezdôvodného obohatenia vyplývajúcej zo zmluvy číslo XXXXXXXXXXXX. Uvedené konanie bolo vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19C/45/2014. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 29. 10. 2015, č. k. 19C/45/2014-87 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. 02. 2017, č. k. 6Co/37/2016-111 bolo rozhodnuté tak, že : I. Určuje, že poplatok 147,88 Eur za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch akýchkoľvek splátok úverov je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi 1 365,49 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyňi trovy právneho zastúpenia vo výške 783,58 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“

11. V rozsudku sp. zn. 6Co/37/2016 Krajský súd v Prešove konštatoval, že uvedenú zmluvnú podmienku (bližšie špecifikovanú vo výroku I. rozsudku), ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktorému po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa je neprijateľná (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami spotrebiteľských úverových vzťahov). Zmluvné dojednanie o zmluvnej podmienke nie je formulované tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok, môže si ho aktivovať (prípadne vykonať úkon, ktorý by bolo možné považovať za súhlas s jeho využívaním za poplatok), ale je formulované tak, že služby napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí poplatok predstavujúci cca 10 % poskytnutého úveru. Ďalej odvolací súd konštatoval, že v súlade s ustálenou judikatúrou, hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky), pri peňažných pôžičkách, ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad jeden rok do piatich rokov v roku 2009 bežný úrok predstavoval 12,56 % p. a., a z toho je zrejmé, že žalovaným požadovaný úrok v danom prípade bol 5násobne vyšší ako úrok, za ktorý za obchodných podmienok banky úver poskytovali. Odvolací súd preto považoval za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver s úrokom viac ako 5krát prevyšujúcim priemerné úroky porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Žalovaným požadovaný úrok z úveru ročne 68,83 % spôsobil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov úverovej zmluvy. Preto pokiaľ žalobkyňa plnila úroky odporujúce dobrým mravom nepochybne v súlade s vyššie uvedeným ide o plnenie z neplatného právneho úkonu, čím na strane žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré musí žalobkyňa vrátiť.

12. Podľa ustanovenia § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ustanovenie § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Vyššie uvedené deklaroval vo svojom uznesení aj Krajský súd v Prešove, sp. zn. 6Co/220/2012 zo dňa 30.08.2013 v bode 9: „Na primerané finančné zadosťučinenie (relutárna satisfakcia) zákon explicitne vyžaduje úspech spotrebiteľa pred súdom.“ Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

14. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušľým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu.

15. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

16. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hroziacej žalobkyni v súvislosti so žalovaným uplatňovanou neprijateľnou zmluvnou podmienkou ako aj z iných skutočností, ako sú napr. obchodné praktiky dodávateľa - žalovaného. Žalobkyňa bola v konaní pred Okresným súdom Prešov, sp. zn. 19C/45/2014 aktívna, vyhľadala si právneho zástupcu a bránila svoje práva tým, že žalobou okrem iného požadovala aj určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na všeobecnom súde, je podľa názoru odvolacieho súdu priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a požadovaná výška primeraného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Prvoinštančný súd prihliadol na všetky skutkové okolnosti daného prípadu, vrátane odvolacích námietok žalovaného.

17. Okrem iného odvolací súd poukazuje aj na rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/307/2014-98 zo dňa 09.09.2015, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 9C/140/2013-66 zo dňa 04.09.2014, sp. zn. 20Co/14/2016 zo dňa 28.02.2017 a sp. zn. 20Co/99/2014 zo dňa 31.03.2015 o určení identickej zmluvnej podmienky uvedenej v žiadosti, resp. v zmluve o revolvingovom úvere za neprijateľné.

18. Je potrebné dodať, že ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je na základe úvahy súdu, ktorý v predmetnej veci svoje myšlienkové pochody náležite odôvodnil aj čo sa týka uvedeného, pričom súd druhej inštancie nemôže bezdôvodne vstúpiť do jeho úvahy.

19. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva, nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. (Pozri rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší

proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

20. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe žalobkyni vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06).

21. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa). Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie žalovaného za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdzuje ako vecne správny (§ 387 CSP).

22. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 odsek 1 CSP v spojení s § 255 odsek 1 CSP tak, že žalobkyni, ktorá by mala s poukazom na úspech v odvolacom konaní nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ich náhradu nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).